

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1069848/3

בבית הדין הרבני האזורי תל אביב יפו

לפני כבוד הדיינים:

הרב צבי בן יעקב – אב"ד, הרב יצחק הדאיה, הרב משה בצרי

התובעת: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד ענת גולדשטיין)

נגד

הנתבע: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד אסי סגל)

הנדון: דחיית תביעת מזונות אישה כשהסמכות הנמשכת נתונה לבית המשפט לענייני משפחה

החלטה

בפנינו תביעת האישה לחייב את הבעל בתשלום מזונותיה (השלמת מזונות בסכום של 20,000 ש"ח), וכן הוצאות שכירות המדור ואחזקתו (בסכום של 42,964 ש"ח), סך הכול כ – 63,000 ש"ח.

הצדדים נישאו זה לזה כדמו"י בתאריך ה' באדר ב' תשע"ו (15.3.2016). מנישואין אלה נולדו להם שתי בנות.

בכתב התביעה מתארת האישה את בעלה כזים נדל"ן עשיר, החי חיי פאר, שעם השנים הרחיב את עסקיו, ואף קנה לאישה רכב יוקרה. האישה מתארת איך שלאחר לידת בתם השנייה (במרץ 2018), עזב את דירת הצדדים, ועבר להתגורר בגפו במגדל יוקרה בת"א, חי חיי פאר והוללות.

בחודש אוגוסט 2020 חזרו הצדדים לשלום בית ועברו להתגורר בפרויקט יוקרתי.

בשנת 2021 עברו הצדדים לדירה גדולה ומרווחת, שהשכירות עבורה הינה 30,000 ש"ח לחודש, ובנוסף – 3,000 ש"ח דמי אחזקה.

עם פניית האישה לבית המשפט לענייני משפחה בבקשה לישוב סכסוך, העביר הבעל את חוזה השכירות על שם אביו, והאישה קבלה התראה מאבי הבעל שעליה לעזוב את הדירה.

משום מה האישה "שכחה" להודיע לבית הדין (הדבר נודע מכתב ההגנה של הבעל), שבשנת 2018 היא עצמה הגישה לבית המשפט לענייני משפחה תביעה רכושית, וכן תביעה למזונות אישה ולמזונות ילדים, ובתאריך ט' בטבת תש"פ (6.1.2020) נתן בית המשפט לענייני משפחה פס"ד בתביעת הרכוש, בתביעת מזונות הילדים, וכן בתביעת האישה למזונותיה. וכך פוסק בית המשפט לענייני משפחה בהתייחס למזונות האישה, סעיף 20-21 לפסה"ד:

"בכתב התביעה העמידה התובעת את צרכיה (לא כולל מדור) ע"ס של 6,038 ש"ח לחודש. דומה שלאור כושר השתכרותה של התובעת, כפי שנקבע לעיל, יוצאת התובעת במעשיה תחת מזונותיה. יתירה מזו, מדובר באישה צעירה ובריאה, ובנישואין לא ארוכים, שאליבא דשני הצדדים הגיעו לקיצם זה מכבר. נסיבות אלה מצדיקות להגביל את חבות הנתבע במזונות התובעת [...] לפיכך ומשעה שהנתבע חויב בתשלום מזונות זמניים לתובעת כל עוד לא

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

עבדה באופן מסודר, אין מקום להטיל על הנתבע חיוב לתקופה שלאחר תחילת עבודתה (נובמבר 2018). עם זאת, הכנסתה של התובעת, אפילו תאמיר לסכום שנקבע לעיל, מכסה אך את צרכיה (לרבות בשים לב להוצאה בגין מדור). לכן אין מקום לחיוב התובעת להשתתף בצרכי הבנות מדין צדקה..."

נכון שמאז הצדדים חזרו לשלום בית, אולם מעיון בכתב התביעה לא עולה שהבעל התעשר יותר מינואר 2020. ונציין, פסה"ד מפרט את רכושו של הבעל בצורה שונה ממה שמפרטת האישה בכתב התביעה. גם לא מובן איך צרכים שהיו בבית המשפט בסך כולל של כ-6,000 ש"ח לחודש בשנת 2018, קפצו לסכום השלמה של 20,000 ש"ח. לא מובן!

אך לא בכך ענייננו, אלא ברצוננו להתייחס למציאות בה האישה "קופצת" בין הערכאות. תחילה מגישה תביעה למזונות בבית המשפט, וכאשר פסק הדין אינו נושא חן וחסד בעיניה, לאחר כשנתיים (אמנם אחר משבר חדש, לאחר שחזרו לשלום בית כזה או אחר), היא פונה לבית הדין ו"מנסה את מזלה", שמא בית הדין יפסוק אחרת ממה שפסק בית המשפט לענייני משפחה.

במקרה שלפנינו לא רק שהסמכות נתונה לבית המשפט לענייני משפחה, וכפי שנבאר להלן, אלא עצם התביעה תוך דילוג וריקוד מערכאה לערכאה, לנסות אולי בערכאה אחרת פוסקים אחרת, מהווה ניצול לרעה של הליכי משפט.

עקרון הסמכות הנמשכת אומר שבמקום שבו מכריעה אחת משתי הערכאות בעניין מסוים תוך שימוש בסמכות מקורית, תמשיך אותה ערכאה ותחזיק בסמכות להכריע בהתדיינות נוספת שתהיה בין בעלי הדין באותו עניין (בג"צ 6103/93 סימה לוי ואח' נ. בית הדין הרבני הגדול ואח', פ"ד מח (4) 591, 608). עקרון זה חל כאשר מדובר בנושא שנמצא בסמכות מקבילה של שתי ערכאות, כמו למשל בנושא מזונות אישה, שהסמכות נתונה הן לבית הדין הרבני והן לבית המשפט לענייני משפחה, והוא בא לשמר את סמכות השיפוט בהתדיינות עתידיות. עקרון זה בא לשרת בין השאר את חובת הכיבוד ההדדי בין הערכאות, ומניעת התרוצצויות של המתדיינים בין הערכאות השונות. (ביד"מ 1/81 נגר נ' נגר פ"ד לח(1) 365, 397 – 398).

כמובן שיש לבחון את פסק הדין שניתן על ידי הערכאה שדנה לראשונה בתביעה בין הצדדים, ובהתקיים מספר תנאים הכרחיים באותו פסק דין, הרי שיש תחולה לכלל הסמכות הנמשכת. יש לבחון אם לערכאה הראשונה קיימת סמכות לפסוק בעניין. במקרה שלפנינו ברור שלבית המשפט לענייני משפחה סמכות לפסוק בעניין מזונות האישה. כמו כן עניין המזונות נדון והוכרע לגופו (ראה: בג"צ 9539/00 איתן נ' בית הדין הרבני תקדין עליות 2001 (3) 4). כמו כן ענין המזונות הוא נושא שנתון לשינוי והוא בעל אופי מתמשך - כל אותם תנאים קיימים בנדו"ד.

ההיגיון הצרופ, שאם בית המשפט כבר דן וקיבל ראיות, בוודאי כשמדובר בזמן של 'סמוך ונראה', הן בעניין המזונות והן בעניין הרכוש, שהוא פועל יוצא של תביעת מזונות האישה, להוכיח את "לפי כבודו וכבודה", או "לפי עשרו", לא יעלה על הדעת שמי שהחלטה לא נשאה חן בעיניו, ירוץ לערכאה אחרת וינסה שם לפתוח בהליך חדש. למעט העובדה שהצדדים חזרו לשלום בית קצר, לא חלו כל שינויי נתונים, כעולה גם מכתב התביעה שהגישה האישה. כך שגם אם ההליך של המזונות הסתיים בבית המשפט לענייני משפחה לפני כשנתיים ומחצה, בית המשפט קנה את סמכותו הנמשכת לדון בעניין, ואם התובעת טוענת שחלו שינויי נסיבות המצדיקות לשנות את פסק הדין שכבר ניתן, עליה לפנות בעניין לאותה ערכאה שנתנה את ההחלטה.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

אי אפשר שלא לדחות את תביעת האישה, ולו עקב כך שתבעה בבית הדין "בידיים לא נקיות", בלשון המעטה. להגיש כתב תביעה למזונות כה גבוהים, מבלי לציין ולהמציא את פסק הדין שניתן בעניין בבית המשפט לענייני משפחה, זה חוסר תום לב, במקרה הטוב.

משכך, ברור שהסמכות הנמשכת בנדו"ד לדון במזונות האישה, נתונה לבית המשפט לענייני משפחה.

במקרה שלפנינו שקלנו לחייב את האישה התובעת בהוצאות לדוגמא. לא רק עקב הניצול לרעה של הליכי משפט, אלא גם ובעיקר, שלא טרחה כלל לציין ולהביא בפנינו בכתב התביעה את פסק הדין של בית המשפט לענייני משפחה, הסתרה מהותית, ולא בכדי.

יחד עם זאת, ולפנים משורת הדין, לאור העובדה שבסופו של דבר לא התקיים דיון, ולאור תגובתה המתנצלת (הסיפא של התגובה) של ב"כ התובעת, החלטנו שלא ליתן צו להוצאות.

כאמור תיק הצדדים יסגר ללא צו להוצאות.

ניתן לפרסם לאחר השמטת פרטים מזהים.

ניתן ביום כ' בסיון התשפ"ב (19/06/2022).

הרב משה בצרי

הרב יצחק הדאי

הרב צבי בן יעקב – אב"ד

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה